

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, dr. Kátai Sándor (Dr. Kátai Sándor Ügyvédi Iroda) ügyvéd által képviselt felperesnek a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium Jogi Szolgáltatási Főosztály (1055 Budapest, Kossuth L. tér 4., ügyintéző: dr. Zolnai Gábor jogtanácsos) által képviselt Magyar Állam alperes ellen **kártalanítás** iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2011. február 23. napján kelt 37. P. 25.101/2009/16. számú ítélete ellen a felperes 2011. március 11. napján 17. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 (tizenöt) napon belül 25.000 (huszonötezer) Ft másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak az adóhatóság felhívására 859.300 (nyolcszázötvenkilencezer-háromszáz) Ft fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás:

2009. június 30. napján a Pesti Központi Kerületi Bíróságnál előterjesztett keresetében a felperes 12.000.000 Ft nem vagyoni kár megtérítésére kérte kötelezni az alperest a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (Be.) 580. § (1) bekezdés II. a) pontja, (3) bekezdése, 581. § (2), 583. § (1), 584. § (1) bekezdései alapján kártalanítás címén amiatt, hogy 2005. január 25. és 2008. február 15. napja között előzetes letartóztatásban volt azon büntetőeljárás keretében, melynek eredményeként a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2009. május 5. napján meghozott és jogerőre emelkedett 1. B. XIV. 33.623/2008/23. számú ítéletével őt az ellene rablás büntette miatt emelt vád alól felmentette. Késedelmi kamatot 2009. június 26. napjától kért. Kára abból ered, hogy 37 hónapig volt

fogvatartásban, egészségi állapota, ami addig sem volt jó, nagyon megromlott. Szabadulását követően csaknem azonnal életmentő műtétet kellett végrehajtani rajta, többször állt kórházi kezelés alatt. Családjával, három kiskorú gyermekével a kapcsolata megromlott, velük csak a beszélőn tudott találkozni. Fogvatartása idején semmilyen jövedelme nem volt, így a családja anyagi helyzete is rendkívül megromlott. Nyilvánvaló kárként utalt szabadsága korlátozására, a bezártságra, más személyekkel való kényszerű együttlétre. Jelezte, hogy az előzetes letartóztatás a fogvatartás körülményeit illetően szigorúbb szabályok szerint zajlik, mint a jogerősen kiszabott szabadságvesztés végrehajtása. 2010. április 16. napján megtartott tárgyaláson nyilatkozatát akként tartotta fenn, hogy a 12.000.000 Ft-ból 9.706.000 Ft a nem vagyoni kár, 2.294.000 Ft a vagyoni kár, mely utóbbi 37 hónapra számított havi 62.000 Ft jövedelemvesztés. A 2010. szeptember 3. napján megtartott tárgyaláson keresetét felemelte 500.000 Ft-tal és 7.200 euró forintellenértékével, mert családtagjai csak a kölcsönfelvételével tudták megoldani megélhetési gondjaikat.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Védekezése először arra irányult, hogy a felperes nem terjesztett elő a Pp. 121. § (1) bekezdés c) pontjának megfelelő keresetlevelet, nem jelölte meg az érvényesíteni kívánt jog alapjául szolgáló tényeket és azok bizonyítékait. Utóbb előterjesztett részletes érdemi ellenkérelmében elismerte, hogy a felperes a követelését a törvényben megszabott jogvesztő határidőn belül terjesztette elő. A büntetőeljárás adatait elemezve megállapította, hogy a felperes felmentése nem volt teljes körű, mert a közbizalom elleni bűncselekményekben bűnösségét kimondta a bíróság, és nem állapítható meg, hogy az előzetes letartóztatás elrendelésében mennyire volt szerepe ezeknek a bűncselekményeknek. Így a kereset jogalapját vitatta. De a Be. 580. § (3) bekezdés b) pontja szerinti kártalanítást kizáró okra is hivatkozott, mert a felperes a tényállás megállapításának megghiúsítása érdekében bűncselekményt követett el, és ezt jogerős ítélet ki is mondta. A felperesnél elfogásakor megtalálták - a megbízása alapján ismeretlen személy által készített - egy más személy nevére és adataira kiállított, de a felperes fényképével ellátott hamisított személyi igazolványt, és ugyanezen névre kiállított TAJ-kártyát. A felperes szerint erre azért volt szüksége, mert egy emberölési ügyben tanúvallomást tett, és féltette magát és családtagjait a megtorlástól. Ezzel szemben a hamisított személyazonosságra a felperesnek azért volt szüksége, hogy a hatóságok előtt elfedje kilétét. Aki a valódi kilétét a hatóságok előtt elfedi, a tényállás megállapításának megghiúsítására törekszik, aki pedig ennek érdekében bűncselekményt is elkövet, annak az esetében a kártalanítást kizáró ok valósul meg. Ezért kérte a kereset elutasítását. Emellett - a felperes személyes előadása szerint is -, amikor az ellene folyamatban lévő büntetőeljárásról egy házkutatást követően tudomást szerzett, a hatóságok előtt ismeretlen helyre távozott. Mivel tartózkodási helye ismeretlen volt, elfogató parancsot bocsátottak ki ellene. Az előzetes letartóztatás tárgyában keletkezett határozatok utaltak a felperes ellen kibocsátott elfogató parancsokra, illetve, hogy azok alapján került kézre. Az alperes így a Be. 580. § (3) bekezdés a) pontja szerinti kizáró okra is utalt. A védelemhez való jog nem terjed ki az elrejtőzésre, a szökésre, a lakóhely szabad megválasztásának joga nem eredményezheti, hogy a terhelt megkísérelje kivonni

magát a büntetőeljárás hatálya alól. Arra az esetre, ha a bíróság a védekezését nem fogadná el, nyilatkozott az érvényesített keresetre. A nem vagyoni kárigényt eltúlzottnak minősítette. Az egészségkárosodást a csatolt orvosi iratok nem igazolták, a felperes betegségei egyrészt jóval korábban keletkeztek, másrészt nem az előzetes letartóztatással állnak összefüggésben, hanem életmódjával, illetve sorsszerű megbetegedéseknek minősülnek. A felperes által a börtönviszonyokkal kapcsolatban előadottak nem haladják meg, az előzetes letartóztatással együtt járó, köztudomású fizikai és pszichikai sérelmeket. A vagyoni követelésnek is mind a jogalapját, mind az összegét vitatta. A kölcsönökre alapított keresetfelemelést is elutasítani kérte.

A Fővárosi Bíróság 2011. február 23. napján meghozott 37. P. 25.101/2009/16. számú ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 50.000 Ft perköltséget, külön felhívásra az államnak 859.300 Ft eljárási illetéket.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában ismertette a Be. 580. § (1) bekezdés II. a) pontját, (3) bekezdését, 582. § (1), (2), 583. § (1) bekezdéseit. Megállapította, hogy az alperes nem vitatta a kártalanítási igény törvényes határidő alatti előterjesztését. A Pp. 164. § (1) bekezdésére tekintettel a felperesnek kellett bizonyítania, hogy a kártalanítás oka fennáll, őt terhelte a kárösszegezésének is a bizonyítása, míg az alperes bizonyítási terhe volt, hogy fennáll-e valamely a Be. 580. § (3) bekezdésében írt kizáró ok. Az alperes elismerte, hogy a felperest a rablás büntette miatt emelt vád alól a bíróság felmentette, de állította, hogy ennek ellenére a felperes nem jogosult kártalanításra, mert a felmentés nem volt teljes körű, és nem állapítható meg, hogy az előzetes letartóztatásba helyezésnél mennyire hatottak közre a közbizalom elleni bűncselekmények. A három (helyesen: a két vádirattal indult ügy egyesítése révén nyolc) bűncselekmény miatt indult eljárásban ugyanis két közbizalom elleni bűncselekményben a felperest bűnösnek mondták ki, emiatt pénzbüntetést szabtak ki vele szemben, de e bűncselekmények szabadságvesztéssel is büntethetők, és alapos gyanújuk esetén helye lehet előzetes letartóztatásnak. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése során azt állapította meg, hogy a vád tárgyává tett cselekmények összefüggő volta egyértelműen nem állapítható meg. Tény, hogy a hamisított személyi okmányokat a felperes elfogásakor találták meg, és a 2005. január 25-i őrizetbe vételi határozat, majd az előzetes letartóztatásról szóló 2005. január 28-i határozat egyaránt tartalmazza, hogy a hamisított személyi okmányokkal kapcsolatos cselekmény alkalmas lehet közokirat-hamisítás büntetnének megállapítására. A felperes előzetes letartóztatásának alapja és 2008. február 15. napjáig a fenntartásának indoka a társtettesként elkövetett rablás és a két közbizalom elleni bűncselekmény gyanúja volt. A felperes tehát mindvégig olyan bűncselekmények miatt volt fogvatartva, amelyek miatt megvádolták. Abból azonban, hogy felmentése nem volt teljes körű, nem vonható le olyan következtetés, hogy hiányzik a kártalanítás objektív alapja. A korábban kibocsátott elfogatóparancsok valóban nem a közokirat-hamisítás gyanújával álltak összefüggésben, hanem más vagyonelleni bűncselekményekkel, és mindaddig, amíg a felperes elfogása meg nem történt, a közbizalom elleni

bűncselekmények alapos gyanúja nem merült fel. Az elsőfokú bíróság szerint a felperes a kártalanítás objektív alapját sikerrel bizonyította.

Az alperes emellett hivatkozott a Be. 580. § (3) bekezdés b) pontjában írt kizáró okra. Eszerint, ha a terhelt a tényállás megghiúsítása érdekében bűncselekményt követett el, és ezt jogerős ítélet megállapította, nincs helye kártalanításnak. Az alperes a büntetőeljárás adataival kívánta alátámasztani mindezt vagyis, hogy a felperes elfogásakor megtalálták nála a más személy adatait tartalmazó hamisított személyi igazolványt és TAJ-kártyát, melyet a felperes megbízásából készített ismeretlen személy 2004. év közepén. A kizáró ok azonban mégsem áll fenn, mert a jogerős ítélet erre vonatkozó megállapítást nem tartalmaz, és így minden további ezzel kapcsolatos okfejtés szükségtelen. Ugyanakkor vizsgálta az elsőfokú bíróság a Be. 580. § (3) bekezdés c) pontja szerinti kizáró okot, mely akkor áll fenn, ha a terhelt a bíróság, az ügyész, illetőleg a nyomozóhatóság megtévesztésére törekedett, és ezzel neki felróhatóan okot szolgáltatott arra, hogy a bűncselekmény megalapozott gyanúja reá terelődjék, előzetes letartóztatását ... elrendeljék, meghosszabbítsák, vagy fenntartsák. Az Alkotmány a terhelt számára nem biztosít jogot bármilyen védekezési eszköz alkalmazására. A terheltet megilleti a hallgatás joga, annak motívumától, célzatától függetlenül. Megtagadhatja a vallomástételt, és ennek okát nem köteles közölni, igazmondásra sem köteles. A védekezési jog korlátjával összefüggésben a 41/2003. (VIII. 2.) AB határozat rámutatott, hogy a terheltnek az a magatartása, miszerint az eredményes felderítés megghiúsítása végett a hatóság megtévesztésére törekszik, csak a büntetendő cselekményt valóban el nem követő személy esetében nem része a védekezési szabadságnak, hiszen nincs olyan történet, amelynek eredményes felderítése ellen a hatóság megtévesztésével kellene védekeznie. Az ilyen magatartás a védekezéshez való jog része, amikor többek között a terhelt felmentésének van helye, pl. bizonyítékok hiányában. Önmagában jogszerű azonban, ha a törvényalkotó a kártalanítás jogcímeihez igazodó, megfelelően differenciált szabályozással kizárja az előzetes letartóztatásért járó kártalanítását annak, aki tudatosan rosszhiszemű magatartásával került abba a helyzetbe, hogy a bíróság a kényszerintézkedést elrendelje, meghosszabbítsa. A már ismertetett c) pont szerinti kizáró ok egyik feltétele, hogy a terhelt magatartása a hatóság megtévesztésének célzatával történjék, másfelől e magatartásnak okozati összefüggésben kell állnia a bűncselekmény megalapozott gyanújára vont következtetéssel, a kényszerintézkedés elrendelésével vagy meghosszabbításával. A terheltnek a hatóság megtévesztésére törekvő magatartása alapfeltétel, amelynek neki felróhatóan kell lennie azzal, hogy a megalapozott gyanú reá terelődjön, és a kényszerintézkedést elrendeljék. A felperesnek az a magatartása, hogy hamis adatokat tartalmazó személyi igazolványt készíttetett, a hatóságok, így a nyomozóhatóság megtévesztésére is irányult, amellyel neki felróhatóan okot szolgáltatott az előzetes letartóztatás elrendelésére. A felperest a közokirat-hamisítás, illetve az okirattal visszaélés bűncselekményével 2005. január 25-én gyanúsították meg, így előzetes letartóztatása ettől a naptól áll e bűncselekménnyel összefüggésben. A letartóztatás elrendelésének indoka nemcsak az volt, hogy a felperest egy súlyos bűncselekménnyel gyanúsították meg, hanem a felperes

magatartása is közrehatott az előzetes letartóztatás elrendeléséhez vezető folyamatban, illetve abban, hogy a bűncselekmény alapos gyanúja reá terelődjék. A felperes annak érdekében fejtette ki a magatartását, hogy kikerüljön az eljáró hatóságok látóköréből. Ez olyan szándékos, tudatos magatartás volt, amellyel a felperes a nyomozóhatóság megtévesztésére törekedett. A felperesnek felróható módon kell okot szolgáltatnia, vagyis valamiféle pszichés viszonyoknak kell fennállnia a felperes és a magatartása között, melynél fogva ez utóbbi felróható lesz. A felperes - általa is elismerten - tudott arról, hogy vele szemben rablás miatt elfogatóparancsot bocsátottak ki. Emiatti félelmében költözött el bejelentett címéről anyósához. Tudatában volt annak is, hogy mind az ismeretlen helyre történő távozásával, mind pedig a hamis személyi igazolvánnyal a nyomozóhatóságban azt a gyanút kelti, hogy bűncselekményt követett el. A felperes egyértelműen a nyomozóhatóság megtévesztésére törekedett, tudatos, szándékos magatartásával saját maga érdekében szolgáltatott neki felróhatóan okot arra, hogy a bűncselekmény gyanúja reá terelődjék, előzetes letartóztatását elrendeljék, meghosszabbítsák, ez a magatartás a védekezés szabadságával nem egyeztethető össze, és kártalanítást kizáró okot jelent. Az elsőfokú bíróság tehát a keresetet a jogalap körében találta megalapozatlannak, azt elutasította az összecszerűség vizsgálata nélkül.

A perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján döntött, ezen belül az illetékről az 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62. § (1) bekezdés I) pontjára, 39. § (1) bekezdésére, 42. § (1) bekezdés a) pontjára, továbbá a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2), 15. § (1)-(3) bekezdéseire figyelemmel.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a felemelt keresetében szereplő kártalanítási kérelmének teljes egészében történő helyt adást kért. Az elsőfokú ítéletet megalapozatlannak minősítette azzal, hogy az érdemi döntés meghozatalakor az elsőfokú bíróság jogértelmezési hibát is vétett. Helyesen állapította meg, hogy a felperes előzetes letartóztatása nem azért történt, mert hamis tartalmú közokiratot találtak nála elfogásakor, hiszen az elfogatóparancsot már ezt megelőzően kibocsátották ellene. Elfogása, őrizetbe vétele és letartóztatása az elfogatóparancs alapján történt, bár kétségtelen, hogy a megtalált hamis iratok miatt is meggyanúsították újabb bűncselekménnyel. A kényszerintézkedés azonban nem az okiratok miatt történt. Ha az okiratok nincsenek a felperesnél, őt akkor is őrizetbe veszik az elfogatóparancs miatt, és a súlyos gyanúok miatt le is tartóztatják. A kártalanítást kizáró okkal kapcsolatban levezette, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében kifejtette, miszerint a hamis közokirat magánál tartása, elkészíttetése, azaz a közokirattal visszaélés, okirat-hamisításra történő felbujtás cselekménye nem játszott közre abban, hogy a gyanú a felperesre terelődjék, hiszen még nem is létezett az okirat, a felperes ellen már elfogatóparancsot bocsátottak ki. Nem ez terelte a gyanút a felperesre, hanem egészen más tényezők. Ezt az elsőfokú ítélet is tartalmazza, így az ítélet önmagának mond ellent, amikor ezt a tényt még egyszer, de ellenkező következtetéssel veszi számba. Magyarországon senki nem ül előzetes letartóztatásban több mint három évet okirattal visszaélésért, és pénzbüntetéssel sújtott cselekmény miatt egyáltalán nem. Ilyenért a bíróság

fogvatartást nem rendel el. A felperes nem vitásan azon cselekmények miatt került előzetes letartóztatásba, amelyek a várható jelentős súlyú büntetés miatt a szökés veszélyét megalapozták. A Be. 530. § (3) bekezdés c) pont szerinti kizáró ok esetén a felperesnek a büntetőeljárásban kell arra törekednie, hogy az eljáró hatóságot megtéveszse és nem azt megelőzően. A büntetőeljárás akkor indul meg, amikor meggyanúsítják. Ebben az időpontban pedig már megtörtént elfogása, őrizetbe vétele, ismertté vált a hamis okirat is, amit a nyomozóhatóság lefoglalt. Ezt követően a felperes soha nem törekedett a nyomozóhatóság megtévesztésére, és nem valósult meg részéről az, hogy e megtévesztéssel terelje magára a gyanút, hiszen az már korábban kialakult vele szemben. Minthogy a felperes az eljáró hatóságot saját bűnössége vonatkozásában nem tévesztette meg, nem is róható fel neki az előzetes letartóztatás. A felperesre más módon és okból terelődött a hatóság gyanúja, és utóbb tisztázódott, hogy alaptalanul. Ez a gyanú az okiratoktól függetlenül keletkezett, így azokkal semmilyen okozati összefüggésben nem áll.

Az alperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, mert azt érdemben helyesnek és megalapozottnak minősítette. Az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor a felperes keresetét jogalap hiányában elutasította. A fellebbezésben előadottak nem adnak okot az elsőfokú ítélet megváltoztatására. Az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a felperes teljes körű felmentésének hiányában sem vonható le olyan következtetés, hogy a kártalanítás objektív alapja hiányozna. Tény, hogy a felperes előzetes letartóztatásának elrendelése, illetve meghosszabbítása részben olyan szabadságvesztéssel is büntethető bűncselekmények (közokirat-hamisítás, okirattal visszaélés) megalapozott gyanúja miatt történt meg, melyek miatt a felperest utóbb pénzbüntetésre ítélték. Szabadságvesztéssel büntethető bármely bűncselekmény megalapozott gyanúja esetén sor kerülhet az előzetes letartóztatás elrendelésére, függetlenül attól, hogy az adott személy előzetes letartóztatását egyéb, szabadságvesztéssel büntethető bűncselekmény megalapozott gyanúja is indokoltta teheti. Az előzetes letartóztatás elrendelésének nem előfeltétele, hogy az adott szabadságvesztéssel is büntethető bűncselekmény tekintetében elfogatóparancsot is kibocsásson. Alperesi álláspont szerint a felperes esetében a Be. 580. § (3) bekezdés a), b) és c) pontjai szerinti kártalanítást kizáró okok fennállnak, ahogy ezt az elsőfokú eljárásban kifejtette. A felperes tudott a vele szembeni elfogatóparancs kibocsátásáról, tudatában volt annak is, hogy az ismeretlen helyre történő távozásával, a hamis személyi igazolvány birtoklásával a nyomozóhatóságban azt a gyanút kelti, hogy bűncselekményt követett el. A felperes sem vitatta, hogy a hamis okiratok birtoklásával a nyomozóhatóság megtévesztésére törekedett, azonban álláspontja szerint a Be. 580. § (3) bekezdés c) pontja szerinti kártalanítást kizáró ok konjunktív feltételei hiányoznak. Az alperes szerint viszont tény, hogy a felperes tudott arról, hogy a nyomozóhatóság keresi, ennek tudatában szándékosan tartotta magánál a hamis személyi igazolványt, ami megvalósítja a c) pont szerinti kártalanítást kizáró okot, ezért az elsőfokú bíróság érdemben helyesen utasította el a felperes keresetét.

Az elsőfokú ítéletnek nem volt fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése (Pp. 228. § (4) bekezdés). A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet egészében bírálta felül.

A felperes fellebbezése a következők szerint nem alapos.

A másodfokú bíróság a tényállást azzal egészíti ki, hogy a/2004. bü. számú ügyben lehetséges elkövetői mivolta miatt a felperes képbe került, ezért a nyomozóhatóság 2004. június 14. napján megjelent a bejelentett lakóhelyén, ahol csak élettársával tudtak beszélni, aki úgy nyilatkozott, hogy nem tudja, hol tartózkodik a felperes 2004. június 10. napja óta. Amikor a felperest a későbbiekben a nyomozóhatóság kereste, már senki sem tartózkodott a bejelentett lakóhelyen. A 01321-232/2004. bü. számú ügyben 2004. július 5. napján felvett jelentés szerint a felperest keresték bejelentett lakóhelyén, de senki sem nyitott ajtót. 2004. augusztus 25-i jelentés szerint kopogtatásra, csengetésre senki sem nyitott ajtót, a lakás ablakain benézve látható volt, hogy ott életvitelszerűen nem tartózkodik senki, a bútorokat elszállították, a lakás üresen áll. A megkérdezett lakótárs semmit sem tudott a felperes aktuális tartózkodási helyéről.

A felperes 2010. április 16. napján jelen perben személyes meghallgatásakor azt adta elő, hogy 2004. júniusában elköltözött bejelentett lakóhelyéről, mert körözést adtak ki ellene. A körözésről úgy szerzett tudomást, hogy feleségének (helyesen élettársának) egy házkutatás (helyesen egy helyszíni eljárási cselekmény) során elmondták, hogy elfogató parancsot adtak ki ellene. Nagyon megijedt, otthagya a lakást, és családjával együtt anyósához költözöttra.

Az így kiegészített tényállás mellett az elsőfokú bíróság ítélete érdemben felülbírálható.

A másodfokú bíróság egyetértett azzal a levezetéssel, hogy a felperes esetében a kártalanításra való jogosultság fennállna, de nem a Be. 580. § (1) bekezdés II. a) pontja alapján, mert a közbizalom elleni bűncselekmények már az őrizetbe vételkor a gyanúsítás tárgyát képezték, és ez mindvégig fennmaradt az előzetes letartóztatás során, hanem a Be. 580. § (2) bekezdés c) pontja alapján, mivel az előzetes letartóztatás ideje jelentős mértékben meghaladta a kiszabott pénzbüntetés napi tételeinek számát.

Az alperes védekezésében kártalanítást kizáró okra hivatkozott, mégpedig a Be. 580. § (3) bekezdés a), b) és c) pontjaira. Az elsőfokú bíróság a Be. 580. § (3) bekezdés c) pontja szerinti kizáró okra alapozta a kereset elutasítását, a másodfokú bíróság ezzel azonban nem értett egyet, mert a felperes esetében a Be. 580. § (3) bekezdés a) pontja szerinti kizáró ok - a terhelt a bíróság, ügyész illetőleg a nyomozóhatóság elől elrejtőzött, megszökött, szökést kísérelt meg - valósult meg. E kizáró ok akkor valósul meg, ha a bizonyítási anyag, jelen esetben a büntetőeljárás iratai alapján megállapítható, hogy a felperes annak tudatában volt, hogy személyét elkövetőként érintő büntetőeljárást rendeltek el, és abból a célból, hogy kivonja

magát büntetőeljárás alól, az állandó lakóhelyéről, szokásos tartózkodási helyéről eltávozott, és huzamosabb időre szóló távolmaradásra rendezkedett be. A felperes esetében ez történt. Élettársától tudomást szerzett arról, hogy valamely bűncselekménnyel összefüggésben őt a nyomozóhatóság keresi, ellene a körözést is kiadta. A felperes ennek tudatában újabb tartózkodási helyének addigi lakókörnyezetében eltitkolása mellett családjával vidékre költözött, és ott huzamosabb idejű tartózkodásra rendezkedett be. A Be. 580. § (3) bekezdés c) pont megvalósulása a másodfokú bíróság szerint azért nem állapítható meg, mert amikor 2005. január 25. napján a Budapesti Rendőr-főkapitányság Célkörözési Osztálya elfogta, a felperes nem a hamisított személyi igazolvánnyal igazolta magát (ilyet a felvett jelentés nem tartalmaz), hanem saját személyi adataival. A hamis okiratok a személygépkocsi kesztyűtartójából kerültek elő. Ebből az következik, hogy a felperes nem törekedett a nyomozóhatóság megtévesztésére, miáltal ezzel nem is szolgáltatott felróhatóan okot arra, hogy a bűncselekmény megalapozott gyanúja reá terelődjék, előzetes letartóztatását elrendeljék, meghosszabbítsák vagy fenntartsák.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján hagyta helyben.

A másodfokú eljárásban pervesztes felperes a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes képviselőjével felmerült jogtanácsosi munkadíjat (Pp. 75. § (2) bekezdés) megtéríteni. A le nem rótt fellebbezési illeték viseléséről szóló rendelkezés az Itv. 74. § (3) bekezdésén, a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésén és 15. §-án alapult.

, 2011. október 13.

Dr. Tölg-Molnár László sk.
a tanács elnöke

Dr. Madarász Anna sk.
előadó bíró

Dr. Hóbl Katalin sk.
bíró

A kiadmány hitelül: